

РЕШЕНИЕ

№ 21470

гр. София, 23.06.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 3 състав, в
публично заседание на 08.05.2025 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Атанас Николов

при участието на секретаря Ирена Йорданова, като разгледа дело номер **1444**
по описа за **2025** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе
предвид следното:

Производството е по реда на чл.156 и сл. във вр. с чл.144 от ДОПК.

Образувано е по жалба на **НАРОДНОТО СЪБРАНИЕ НА РЕПУБЛИКА БЪЛГАРИЯ**, [населено място], пл. „Народно събрание” № 2, представлявано по пълномощие от А. С., главен юрисконсулт против Акт акт за установяване на задължения по декларация (АУЗД), рег. № 24264-1 от 10.10.2024 г. издаден от П. В. К., старши инспектор в отдел „ОП-И." на дирекция „Общински приходи” към направление „Финанси и здравеопазване“ при Столична община, потвърден изцяло с Решение № ФД 24-РД28-419/27.12.2024 г. издадено от г-н М. Г. М., директор на дирекция „Общински приходи" при Столична община.В жалбата се твърди, че оспореният акт е незаконосъобразен, неправилен, необоснован и издаден при нарушение на производствените правила. Претендира се отмяната му. Излагат се твърденията, че при издаването на акта са допуснати съществени процесуални нарушения, които го опорочават. Ответникът, чрез процесуален представител, излага съображения за неоснователност на жалбата. СГП, уведомени, не вземат становище.

От фактическа страна.

Акт за установяване на задължения по декларация (АУЗД) по чл. 107. ал. 3 ДОПК № 24264-1 от

10.10.2024 г. е издаден след направено от Народното събрание искане на основание чл. 107, ад. 2 и ал. 3 ДОПК. във вр. с чл. 4, ал. 1 - 5 от ЗМДТ. за изготвяне на справки за начина, по който са изчислени задълженията но подадени от Народното събрание 2 бр. декларации по чл. 14 от Закона за местните данъци и такси (ЗМДТ) изх. № АД-49-355- 00-177 и № АД-49-355-00-179 от 28.06.2023 г., както и за издаване на акт за установяване на задължение по всяка от тях.

Към искането е приложено сатновище от Народно събрание, с което упълномощения представител, счита че не са налице основания за отказ от данъчната преференция съгласно чл. 24, ал. 1, т. 19, буква „а“ ЗМДТ (ред. ДВ бр. 108 от 29.12.2018 г.), както и че Народното събрание не следва да заплаща определения данък върху недвижимите имоти.

В резултат на отправеното искане на 10.10.2024 г. органът по приходите е издал АУЗД по чл. 107, ал. 3 Д011К № 24264-1 от 10.10.2024 г., с който е приел, че за двата имота, за които Народното събрание е подало двете коригиращи декларации по чл. 14 от ЗМДТ. не са налице основния за прилагане па чл. 24, ал. 1. т. 19, буква „а“ ЗМДТ (ред. ДВ бр. 108 от 29.12,2018 I .). В акта е определен размер на данъка върху двата недвижими имоти за периода 2023 - до 30.06.2024 г. както следва: за апартамент № 18, находящ се в жилищна сграда на адрес [населено място], [улица] (партиден № Ж081 7241_020207_08) - 505.56 лв. и за апартамент № 21, находящ се в жилищна сграда на адрес [населено място], [улица] (партиден № Ж08 17242Д)20307_08) - 530.54 лв.

Издаденият АУЗД по чл. 107, ал. 3 ДОГЖ № 24264-1 от 10.10.2024 т. е обжалван в срок от Народното събрание пред по-горестоящия административен орган. С решение Решение № ФД 24-РД28-419/27.12.2024 г., издадено от г-н М. Г. М., директор на дирекция „Общински приходи“ при Столична община, АУЗД № 24264-1 от 10.10.2024 г. е бил потвърден изцяло.

Срещу така постановеното решение е постъпила жалба, която е поставила началото на настоящото съдебно производство.

От правна страна.

Жалбата е процесуално допустима за разглеждане по следните съображения: Съгласно чл.9б от ЗМДТ /доп.ДВ бр.19/2011 г., в сила от 8.03.2011 г./, установяването на местните такси по този закон се извършва по реда на чл.4 ал.1 - 5. Обжалването на свързаните с тях актове се извършва по същия ред. Член 4 ал.1 от ЗМДТ от своя страна предвижда установяването да се извършва от служители на общинската администрация по реда на Данъчно-осигурителния процесуален кодекс, като служителите по ал.3 се определят със заповед на кмета на общината. Според чл.4 ал.5 от ЗМДТ, Кметът на общината упражнява правомощията на решаващ орган по чл.152 ал.2 от ДОПК, а ръководителят на звеното за местни приходи в съответната община - на териториален директор на Националната агенция за приходите. В приложимата норма на чл.107 ал.4 от ДОПК, относима към случаите на установяване размер на задължение въз основа на подадена от задълженото лице декларация, актът за установяването може да се обжалва в 14-дневен срок от получаването му пред директора на териториалната дирекция. На основание чл.156 ал.1 във връзка с чл.144 ал.1 от ДОПК, актът за установяване на задължението, издаван от орган по приходите, в частта, която не е отменена с решението по чл.155, може да се обжалва чрез решаващия орган пред административния съд по местонахождението му в 14-дневен срок от получаването на решението. В случая жалбата е депозирана в 14-дневния срок от получаване на Решението, след изчерпване на реда за административен контрол и от адресат на акта, за който е налице правен интерес от оспорването.

Съдът, като прецени доказателствения материал по делото, както и валидността,

законосъобразността и обосноваността на обжалвания административен акт с оглед основанията, визиращи в разпоредбата на чл.160 ал.2 от ДОПК, счита жалбата за основателна.

Обжалваният акт издаден от орган с материална и териториална компетентност, която не се оспорва и се установява от представената по делото Заповед №2483/17.11.2023 г. на Кмета на Столична община, с която старши инспектор П. К. поименно е определена като орган по приходите.

Доколкото АУЗД е издаден по реда на ДОПК, неоснователни са наведените в жалбата твърдения за нарушения в производството по издаването му, обосновани с неприлагане на чл.26 ал.1 и чл.34 и сл. от АПК.

Съдът намира, че в случая не са допуснати нарушения във формата на акта, доколкото последният е издаден в писмена форма и от формална страна съдържа всички предвидени реквизити. Посочени са както фактически, така и правни основания за издаването му. С Тълкувателно решение №16/1975 г., което не е загубило значение и към настоящия момент, ОСГК на ВС е решило, че с оглед на процесуална икономия и осъществяване на принципа за бързина в административното производство и ненакърняване оперативността на администрацията, би следвало да се приеме, че липсата на мотиви към основния административен акт не е съществено нарушение и тогава, когато по-горния административен орган, като е потвърдил обжалвания пред него акт, е изложил към решението си надлежни мотиви, разкриващи съображенията, по които е бил издаден, и позволяващи да се провери неговата законосъобразност.

Независимо от гореустановеното, съдът намира, че е налице неправилно приложение на закона, относно спорния между страните факт, а именно: приложимостта на чл. 24. ал. 1, т. 19 ЗМДТ.

За да бъдат ползвани преференции по чл. 24. ал. 1, т. 19 ЗМДТ е необходимо на първо място да бъде установена собствеността върху имотите от страна на лицето претендиращо права. Видно от приетите по делото доказателства към подадените от Народно събрание пред [община] 2 бр. корегирани декларации по чл. 14 от Закона за местните данъци и такси (ЗМДТ) за освобождаване от данък върху недвижимите имоти, касаещи 2бр. самостоятелни обекти - апартаменти № 18 и № 21. находящи се в жилищна сграда, [улица] са приложени актове за частна държавна собственост № 09380/20.02.2017 г. и № 09381/20.02.2017 г.

На следващо място се установява, че сградата, в която се намират имотите, е въведена в експлоатация през 1973 г., като през 2023 „Инфо Енсрджи Консулт“ ООД, лице по чл. 43. ал. I от Закон за енергийната ефективност, вписано в публичния регистър по чл. 44, ал. I от ЗЕЕ, е извършило обследване за енергийна ефективност на сградата и с издало сертификат № 0401ИНК00013 от 28.04.2023 г. Въз основа на резултатите от обследването в сертификат а е определен клас на енергопотребление "D" на сградата преди въвеждане на енергоспестяващите мерки и съответно клас на енергопотребление "B" - след въвеждането им. Народното събрание се е възползвало от предоставената с чл. 24, ал. 1, т. 19. Б. «а» ЗМДТ възможност и с подало декларациите пред общината по местонахождението на имотите.

В чл. 24 ЗМДТ лимитативно са изброени хипотезите, при наличието на които недвижимите имоти са освободени от данък. Към датата на подаване на двете данъчни декларации - 28.06.2023 г. в чл. 24. ал. I т. 19. буква „а“ ЗМДТ (ред. ДВ бр. [08 от 29.12.2018 г.) с предвидена възможност за освобождаване от данък върху тези сгради, които са въведени в експлоатация преди 1 януари 1990 г. и са получили сертификат с клас на енергопотребление "D", издадени по реда на Закона за енергийната ефективност и наредбата по чл. 48 от Закона за енергийната ефективност, за срок три години - считано от годината, следваща годината на издаване на сертификата. Считано от 01.01.2024 г. (със Закон за изменение и допълнение на Закона за местните данъци и такси (обн. -

ДВ, бр. 106 от 2023 г. в сила от 01.01.2024 г.) данъчната привилегия за сгради с клас на енергопотребление "D" е отпаднала, но в преходните и заключителни разпоредби действието на данъчното облекчение по чл. 24. ал. 1, т. 18 и 19 е продължено. Съгласно изричната разпоредба на § 19 от ПЗР на ЗИДЗМДТ (обн. - ДВ, бр. 106 от 2023 г., в сила от 01.01.2024 г.) правото на освобождаване от данък върху недвижимите имоти упражнено по досегашния чл. 24. ад. 1, т. 18 и 19, се запазва до изтичането на срока на издадения сертификат, но за общ срок за съответната сграда не по-дълъг от 10 години. Под упражнено право се разбира подадена декларация по чл. 14 ЗМДТ, с приложен към нея валиден сертификат.

Срокът за освобождаване от данъка е нормативно регламентиран в чл. 24. ал. 1, т. 19. буква «а» от ЗМДТ - 3 години, считано от годината, следваща годината на издаване на сертификата. Следователно правото на освобождаване от данъка върху недвижимите имоти за определен срок произтича пряко от нормативната разпоредба и липсата на посочен срок в сертификата не влече след себе си отпадане на тона право в какъвто смисъл са аргументите на общинската администрация. Фактическият състав на нормата на чл. 24, ал. 1, т. 19, буква „а“ от ЗМДТ, в редакцията и, приложима към датата на подаването на декларацията - 28.06.2023 г., включва само две обстоятелства - факта на сертифицирано и изискването съответната страда да е въведена в експлоатация преди 01.01.1990 г. В конкретния случай Народното събрание отговаря и на двете условия - сградата, в която са намират апартаментите, е въведена в експлоатация 1973 г. и за нея през 2023 г. е налице сертификат с клас на енергопотребление "D".

Като е достигнал до различен от изложения извод относно приложението на чл. 24. ал. 1, т. 19 ЗМДТ при конкретната фактическа обстановка, органът по приходите е постановил акт, несъответстващ на материалното право, поради което следва да се отмени.

Въпросът по същество следва да се върне на органа за ново произнасяне при съобразяване с изложените от съда мотиви.

При този изход на спора на жалбоподателя се дължат разноски в доказателствения размер от 50 лв. За държавна такса и 150 лв. За процесуално представителство.

С тези мотиви, съдът

РЕШИ:

ОТМЕНЯ по жалба на **НАРОДНОТО СЪБРАНИЕ НА РЕПУБЛИКА БЪЛГАРИЯ**, [населено място], пл. „Народно събрание“ № 2, представлявано по пълномощие от А. С., главен юрисконсулт - Акт акт за установяване на задължения по декларация (АУЗД), рег. № 24264-1 от 10.10.2024 г. издаден от П. В. К., старши инспектор в отдел „ОП-И.“ на дирекция „Общински приходи“ към направление „Финанси и здравеопазване“ при Столична община, потвърден изцяло с Решение № ФД 24-РД28-419/27.12.2024 г. издадено от г-н М. Г. М., директор на дирекция „Общински приходи“ при Столична община.

ВРЪЩА преписката за ново произнасяне съгласно мотивите на настоящото решение по приложението на чл. 24. ал. 1, т. 19 ЗМДТ.

ОСЪЖДА Столична община да заплати на **НАРОДНОТО СЪБРАНИЕ НА РЕПУБЛИКА БЪЛГАРИЯ**, [населено място], пл. „Народно събрание“ № 2 разноски по делото в размер на 200

/двеста/ лева.

Решението подлежи на касационно обжалване пред ВАС в 14-дневен срок от съобщаването му на страните.